

ANUNCIAR EL JUBILEU DEFINITIU

PERE CASALDÀLIGA

Anunciar el Projecte de Vida de Déu va ser la missió de Jesús, és la missió irrenunciable de cada una de les nostres vides.

Estem vivint ja en clima de Jubileu, de vegades fins i tot una mica a l'estil mil·lenarista potser. Viure aquest clima amb tarannà estrictament evangèlic serà "anunciar el projecte de Vida de Déu" segons el Jubileu definitiu que va proclamar Jesús, universalitzant amb plenitud el jubileu bíblic de l'Antic Testament.

El Déu de la Vida, Jesús de Nazaret, es féu context plenament humà, en biologia i psicologia, en cultura i en història, en societat i en religió.

Bernanos deia que la causa de tots els nostres mals consistia en la desencarnació del Verb; en la descontextualització de l'Evangeli, podríem dir també. El Déu de la Vida ho és de la vida: d'aquesta vida humana petita i bonica de cada fill o filla seus.

Al llarg dels segles -i el Jubileu és hora de conversió, de cancel·lació de deutes, com ho proposa el mateix Joan Pau II, amb les seves comandes de perdó- l'Església ha comès, estructuralment i no només per infidelitats individuals d'alguns dels seus membres, dos grans pecats de "desencarnació del Verb":

-la dicotomia amb què tantes vegades s'ha volgut separar l'ànima del cos, el cel de la terra, el Pa del pa, aquesta vida de l'altra vida, la Creació de la Redempció...

-i la falta d'inculturació en els pobles no europeus, en les cultures de l'Àsia, l'Àfrica o Amèrica.

Quan ara tant parlem de "Nova Evangelització" hauríem d'atendre amb perspicàcia missionera, per fidelitat a l'Esperit, aquestes exigències fonamentals de l'evangelització inculturada i contextualitzada, per no repetir espiritualismes alienants o colonialismes etnocentristes.

Modestament, però amb la llibertat de l'Evangeli d'aquest Déu de la Vida, cada un de nosaltres pot i ha d'encarnar l'Evangeli, traduir-lo, passar la Paraula en la nostra paraula, amb els nostres gestos, en un somriure tal vegada, per a les persones concretes amb qui ensopeguem en la vida, a cada lloc i en cada hora

singulars i situats, reconeixent en aquest lloc i en aquella hora "els signes dels Temps i del Lloc" també, com ens va demanar el Vaticà II i que abans ens havia demanat el mateix Jesús.

"Anunciar" -ja ho sabem- és molt més que dir; és sobretot ser; donar testimoni, amb la vida, potser amb la pròpia mort, com tants germans i germanes el donen en aquestes últimes dècades, seguint la suprema tradició del Testimoni Fidel, que ens va donar la Vida donant la seva vida.

El món està cansat de paraules buides, de propostes parlades: vol testimonis vius; avui més que mai. La civilització de la imatge demana "imatges" vivents de l'Evangeli també...

Un testimoni comunitari, a més. Famílies, Vida Religiosa, comunitats eclesials, Esglésies locals, l'Església. Quantes vegades les estructures, la corporació, neguen el que proclamen potser heroicament persones individuals. L'Església de Jesús continua sent "la que sempre és reforma". Perquè el món cregui. Només un Cos de Crist net, bonic, pot fer transparentar l'Esperit de Crist.

El projecte de Vida de Déu és el mateix Regne de Déu. Aquest paradigma suprem que defineix el destí humà, la missió de l'Església, la nostra vida. Avui, quantes veus, covardes o cansades, propugnen el recurs a paradigmes més "barats" -que diria amb indignació el màrtir Bonhoeffer-, els seguidors i seguidores de Jesús de Nazaret, herald del Regne, hem de proclamar apassionadament aquest paradigma de Déu: el seu projecte, el seu somni. Contra el regne de la mort, esclatant en tantes situacions de marginació i d'exclusió, de gana i de desocupació, d'inseguretat i violència, de droga i panxisme, de profanació de la família humana de Déu...

Als quatre vents, sense fronteres, amb un ample cor ecumènic i macroecumènic, oberts al diàleg i a la intersolidaritat, deixant-li a Déu ser Déu -el Déu de la Vida-, i fent-nos entre tots i totes cada vegada més pasqualment la Humanitat Nova que Jesús, el Fill, el Germà, vol esposar, per sempre.

